

ger i sin Butik, er det saa strafbart, at han har dem at sælge? Guldsmeden kan jo ikke indestaa for, at de have den foreskrevne Lødighed; det er jo umuligt for ham, og Meningen er jo netop den, at naar de koste noget Mere, saa er det, fordi de ere antife. Hvorledes skal det nu forstaaes, dersom saadanne Sager findes i en Guldsmedebutik efter at denne Lov er vedtagen med Bestemmelsen i § 1? Et andet Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at fremkomme med, er i Anledning af § 3. Denne Paragraf gaar ud paa, at intet Guld- og Sølvarbejde, der ikke har den Lødighed, som er anført i § 1, maa forsynes med noget Stempel angaaende Holdigheden. Det er netop det, jeg synes, er en Uretfærdighed. Jeg er fuldstændig enig med den høitærede Minister i, at Publikum saavidt muligt sikkres imod at blive bedraget, og jeg tror, det er paa sin rette Plads, naar en saadan Lov udkommer, thi der er jo heldigvis i vort Fædreland i de sidste Aar en Del Velhavere, som købe den Slags Gjenstande. Jeg er fuldstændig enig i Tanken; men jeg synes ikke, den er konsekvent gennemført, ja at den endog er gennemført paa en temmelig uretfærdig Maade. Hvad kunde det gjøre, at Guldsmedene havde Lov til at lave Guld- og Sølvsager, som havde en mindre Lødighed end den, der er anført i § 1, naar de vare forpligtede til at stemple disse Gjenstande med den Lødighed, de virkelig havde, og skulde svare til, at den virkelig var tilfede? Jeg vil f. Ex. sætte, at de jydsk Guldsmede havde Gjenstande, som havde en Lødighed af 700°/₁₀₀. Naar der var sat Stempel paa, at de kun havde denne Lødighed, og naar de kaldt ind under Straffebestemmelserne i denne Lovs §§ 8 og 9, dersom Lødighedstemplingen ikke passede, forekommer mig, at Publikum var betrygget. Det undrer mig, at Landsstinget efter den Antydning, der er kommen frem i dets Betænkning, ikke er gaaet det Stridt videre — saa kunde maasse den ærede Minister have været tilfredsstillt paa dette Punkt — nemlig til at sige — det er antydet, men ikke nævnt i Landsstingets Betænkning — at de Guld- og Sølvsager, der have den af Ministeriet i Loven nævnte Lødighed, skulde f. Ex. forsynes med et anerkendt Rigsstempel, saaledes at enhver Kjøber, der vil købe Guld- eller Sølvsager, kan se paa dem, om de have den fulde Lødighed, som dette Lovforslag foreskriver. Det er fuldstændig rigtig, som det siges i Landsstingets Betænkning, at de tre københavnske Taarne ikke skal være det eneste Stempel. Men lad os da, som man vistnok har i Sverig, faae et Rigsstempel og sige,

at det skal sættes paa de Gjenstande, der have den Lødighed, som Ministeriet anerkender for at være fuld Lødighed. Men hvorfor maa Guldsmedene saa ikke have Lov til paa de Gjenstande, som ikke have denne Lødighed, at sætte hvad Lødighed, de have, og tillige sætte deres Navn derpaa? Derigjennem vil jo Publikum faae Sikkerhed for ikke at blive narret. Hvis Gjenstanden ikke har den Lødighed, som angives derpaa, falder Vedkommende ind under Straffebestemmelserne. I saa Fald vidste Publikum, at naar det kjøber Gjenstande, hvorpaa der staar Rigsstempel, have disse fuld Lødighed, og naar der intet Rigsstempel staar derpaa, faar man paa selve Gjenstandene at vide, hvilken Lødighed de have. Manden maa sætte sit Navn paa, og hvis Angivelsen af Lødigheden ikke passer, har man Ret til ved Stadsguardeinen at faae det undersøgt, saa at Vedkommende kan blive draget til Ansvar. Derfor synes jeg, at denne Lov paa den ene Side ikke gaar vidt nok, og paa den anden Side gaar altfor vidt, idet den indeholder en Uretfærdighed overfor dem, der sælge Guld- og Sølvsager, der ikke give sig ud for fuldtlødige, men kun giver sig ud for det, de i Virkeligheden ere, saa at Ingen bliver narret. Der er maasse ogsaa ved denne Lov tænkt paa Udstillingen i Sommer. Vi kunne jo vente, at en Masse af vore sydlige Naboer, som ere Rigfolk, ville komme til Udstillingen, saa at vor Guldsmedindustri kan have stor Nytte deraf. Den ærede Minister har imidlertid ikke fastholdt den samme Lødighed som er anerkendt i Thykland; der er Lødigheden 585 overfor Guld, men efter det foreliggende Lovforslag er den 583. Nu vil jeg spørge: Naar vi nu grændse op til et saa stort Land som Thykland, hvor vor Guldsmedindustri er anerkendt for at staa paa et høit Punkt, vilde det da ikke være rigtigt og til Gavn for Industrien, at Thyfkerne, naar de i Guldsmedebutikkerne købe Guld- og Sølvsager, hvorpaa det danske Rigsstempel findes, da kunde være sikke paa, at disse Gjenstande havde affurat den samme Lødighed, som Rigsstemplet giver i deres Fædreland? Tror den ærede Minister derfor ikke, at det vilde være heldigt og praktisk for Industrien at forandre Tallet 583 til 585, saaledes at Lødigheden kom til at staa i fuld Overensstemmelse med den, man har i Thykland? Endnu har jeg kun en eneste Bemærkning at gjøre, nemlig med Hensyn til § 4; thi denne Paragraf er mig ogsaa noget uklar. De to første Linier af Paragraffen lide saaledes: „Det i § 1 omhandlede Navnestempel skal være anmeldt for og godkendt af samt bekjendtgjort af den i § 3